

Motion till riksdagen 2019/20:2774

av **Kjell-Arne Ottosson m.fl. (KD)**

Jakt och viltvård

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om skärpta straff för angrepp på jägare som bedriver eftersöksjakt och skydds jakt och tillkännager detta för regeringen.
2. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att polisen måste ta brott mot jägare på stort allvar, då detta utgör extremistiskt politiskt våld, och tillkännager detta för regeringen.
3. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att viltförvaltningen ska decentraliseras och tillkännager detta för regeringen.
4. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om uppdatering av EU:s art- och habitatdirektiv och tillkännager detta för regeringen.
5. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att skydds jakt på rovdjur ska kunna genomföras snabbt och effektivt när tamdjur hotas och tillkännager detta för regeringen.
6. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att se över länsstyrelsernas roll när det gäller att ta initiativ till skydds jakt och tillkännager detta för regeringen.
7. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att beviljande av skydds jakt inom renkötselområdet ska ske med särskild hänsyn till rennäringen och tillkännager detta för regeringen.
8. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att se över ersättningen för rovdjursdödade tamdjur och tillkännager detta för regeringen.
9. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att reglerna kring eftersök harmoniseras och tillkännager detta för regeringen.
10. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att utöka licensjakten på varg i vissa områden och tillkännager detta för regeringen.
11. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om en utvärdering av hur rovdjursförvaltningen tillämpas praktiskt utifrån fattade riksdagsbeslut och tillkännager detta för regeringen.

12. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sverige bör söka undantag från förbudet mot handel med sälprodukter och tillkännager detta för regeringen.
13. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sverige på sikt bör verka för att förbudet mot handel med sälprodukter upphävs och tillkännager detta för regeringen.
14. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om samarbete och förvaltning av den skandinaviska vargstammen och tillkännager detta för regeringen.
15. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om reglering av utfodring av klövvilt och tillkännager detta för regeringen.
16. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att tillåta drönare vid vildsvinsjakt och tillkännager detta för regeringen.
17. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att ta bort kravet på att vildsvinskött ska passera en vilthanteringsanläggning och tillkännager detta för regeringen.
18. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att staten ska bekosta avgiften som ett trikintest, och eventuellt test för radioaktivitet, kostar och tillkännager detta för regeringen.
19. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att jägare ska kunna sälja viltkött skattefritt för ett belopp på upp till 45 000 kronor per år och tillkännager detta för regeringen.
20. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om incitament för vildsvinsjakt i de mest drabbade länen och tillkännager detta för regeringen.
21. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om stöd för utbildning av jägare och jakthundar och tillkännager detta för regeringen.
22. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att en vapenägare som byter in ett vapen borde kunna köpa ett nytt av samma klass utan att en ny prövning görs och tillkännager detta för regeringen.
23. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om behovet av att förtydliga reglerna för när vapenlicens ska beviljas och tillkännager detta för regeringen.
24. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att rättshjälp ska kunna ges när ett vapenlicensmål går till domstol och tillkännager detta för regeringen.
25. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att vapendirektivet inte ska överimplementeras och tillkännager detta för regeringen.
26. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att ta bort kravet på ett visst antal transaktioner per år för att jakthandlare ska få sälja vapen och ammunition och tillkännager detta för regeringen.
27. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att återställa balansen i viltförvaltningsdelegationernas sammansättning och tillkännager detta för regeringen.
28. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om viltförvaltningsdelegationernas beslutanderätt och tillkännager detta för regeringen.
29. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att beslut om finansiering av jakt- och viltvårdsuppdraget ska fattas för tre år i taget och tillkännager detta för regeringen.

30. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att, i enlighet med motionens intentioner, se över vilka organisationer som ska finansieras från Viltvårdsfonden och tillkännager detta för regeringen.

Motivering

Sveriges jägare fyller en viktig roll genom viltvården och eftersök av trafikskadat vilt. Jakt är både en viktig fritidssysselsättning, en förvaltning av naturresurser och en näringsverksamhet i form av bl.a. jaktturism. Kött från vilt är en högvärdig proteinkälla med mycket låg miljöpåverkan. Därför är det viktigt med ett regelverk som underlättar småskalig beredning och försäljning av kött.

Det är mycket oroande att jägare blir hotade och trakasserade av aktivister. Angrepp på jägare som bedriver eftersöksjakt och skydds jakt bör leda till hårdare straff eftersom de utför ett viktigt samhällsuppdrag. Polisen behöver ta dessa brott på allvar som den våldsamma politiska extremism som det är. Det behövs ett riktat polisarbete med speciella grupper inriktade på ideologiskt motiverad brottslighet. På 1990-talet fanns en specialgrupp inom polisen som särskilt arbetade med ideologisk djurrättsmotiverad brottslighet. Därigenom kunde man få en bättre inblick i de grupper som stod för brottsligheten.

Decentralisera viltförvaltningen

Viltförvaltningen behöver decentraliseras ytterligare – från europeisk nivå till nationell nivå och från nationell nivå till regional nivå. Regelverket för skydd för värdefulla livsmiljöer och arter i EU ska anpassas efter de olika nationella förutsättningarna. Beslut om skydd av vilda djur och hotade arter är en fråga där medlemsstaterna i högre grad ska återfå beslutsmakten. Här krävs flexibilitet med hänsyn till de mycket olika naturliga förutsättningar som finns inom unionen. Djur- eller växtarter som är hotade i södra Europa kan vara talrika på ett skadligt sätt i de nordliga medlemsländerna. Licensjakt av varg, skydds jakt av skarv i skärgårdsmiljöer och jakten på säl är exempel på frågor som ska avgöras nationellt. Jakten är och ska ses som en nationell angelägenhet för att förvalta naturens resurser. Den svenska staten behöver i alla sammanhang agera för att jaktfrågorna ska hanteras på den nationella nivån, inte på EU-nivå. Förvaltningen av jakt- och fiskerättigheter ska ske med så stort lokalt och regionalt inflytande som möjligt.

Uppdatera art- och habitatdirektivet

EU:s art- och habitatdirektiv och dess bilagor behöver uppdateras. Det måste bli smidigare att omklassa hotstatusen för olika arter, i takt med att populationerna växer eller krymper. Idag krävs enhällighet i ministerrådet för att flytta en art från listan över djur som anses kräva ”noggrant skydd”. Detta har hittills aldrig gjorts. Det bör också skrivas in i direktivet vilka processuella regler som ska gälla för prövning av beslut som kan beröras av direktivet. Det måste i praktiken vara möjligt att ordna skydds- och licensjakt utan orimligt långa överklagandetider. Möjligheten till ändamålsenlig förvaltning är nödvändig för att upprätthålla lokal acceptans för rovdjurens förekomst,

samt för att det ska vara möjligt att leva och verka i landsbygden även där rovdjurstrycket är högt.

Minska rovdjursangreppen på tama djur

Rovdjursangrepp på tamboskap och husdjur kan orsaka stor ekonomisk skada för lantbrukare och leder till stor otrygghet bland många som lever i rovdjurstäta områden. De täta rovdjursstammarna får ofta stora konsekvenser för enskilda näringsidkare, som ibland tvingas lägga ned sin verksamhet på grund av vargangrepp. Landsbygdens traditionella verksamheter får illa och många lever med den ständiga oron över var nästa varg ska dyka upp eller var nästa revir ska uppstå. Det snabbaste sättet att döda landsbygd på är att få den bofasta befolkningen att tappa sugen. Därför måste skydds jakt på rovdjur kunna genomföras snabbt och effektivt, när tamdjur hotas eller när rovdjur uppträder alltför oskyggt. Vi vill att det ska gå att bedriva en ändamålsenlig skydds jakt kombinerat med ersättningar till dem som får sina tamdjur rivna och dödade av rovdjur.

Reglerna för skydds jakt på rovdjur som angriper tamdjur behöver ses över så att de blir rimliga utifrån enskilda djuruppfödarens verklighet. Livsmedelsstrategin blir bara tomma ord om rovdjur kan tillåtas att återkommande döda tjogvis med djur på en och samma gård. Det är inte rimligt för en företagare att bedriva sin verksamhet under sådana förutsättningar. Kristdemokraterna vill ha en livskraftig landsbygd med livsmedelsproduktion runt om i vårt land. Det ska vara möjligt med tamdjursuppfödning även inom områden med rovdjursförekomst. Då måste reglerna för skydds jakt vara anpassade efter det. Länsstyrelserna måste också bli mer alerta när det gäller att ta initiativ till skydds jakt. I detta syfte bör en översyn av förordningar och regleringsbrev genomföras.

Inom renskötselområdet ska beviljande av skydds jakt ske med särskild hänsyn till rennäringen, eftersom den är en betydelsefull del av samisk kultur samt viktig för sysselsättning och boende i Sveriges norra inland och fjällvärld. För att skydda renskötseln kan det ibland vara befogat med skydds jakt även i nationalparker. Våra storslagna fjällområden är en fantastisk naturmiljö men också en kulturmiljö där människor bedrivit sin näring i många hundra år.

De ekonomiska ersättningarna som staten betalar ut för rovdjursdödade tamdjur behöver ses över så att en rimlig kompensation ges. Samtidigt behövs andra åtgärder för att minimera rovdjursskadorna.

Det är inte rimligt att skydds jägare står helt utan ersättning. Idag beror det på i vilket län jakten sker om jägaren ska få någon ersättning för skydds jakten och hur stor ersättningen i så fall blir. Kristdemokraterna föreslår att reglerna ändras så att skydds jägarens ersättning inte blir beroende av i vilket län som det jagade djuret fålls. Det bör därför införas en enhetlig ersättningsmodell för allt trafikskadat vilt som kräver eftersök. I dag varierar ersättningen beroende på viltslag. Allt lidande förtjänar att tas på samma allvar. En rimlig ersättning för ideellt arbete bör därför införas för dem som på regional basis hanterar samordningen av trafikeftersöksekipage.

Utöka jakten på vissa arter

I vissa regioner behöver vargstammen minskas genom licensjakt. Besluten om antalet som ska skjutas vid licensjakt ska anpassas till de demokratiskt beslutade målen för

rovdjursstammarna. Hänsyn bör också tas till hur rovdjursförekomsten påverkar älgstammens storlek och till människors trygghet och livskvalitet. Inga av våra svenska rovdjursarter är i dagsläget utrotningshotade. Regleringsbrev till Naturvårdsverket behöver dessutom bli tydligare och bygga på de demokratiskt fattade beslut vi har kring rovdjursförvaltningen. En fortsatt riktad och selektiv jakt på varg kan genomföras utan att påverka vargens gynnsamma bevarandestatus.

Enligt Skandulvs vetenskapliga rapport kring den skandinaviska vargstammen ligger dess MVP (minsta livskraftiga bestånd) på 100 individer. Vi har idag ca 300 individer i Sverige och ca 100 i Norge. Det innebär att vi ligger långt över den vetenskapliga siffran för hela Skandinavien. Gynnsam bevarandestatus (GYBS), som också används som begrepp, är inte vetenskapligt framtaget utan bygger på enskilda forskares åsikter och på politiska ställningstaganden. Det tidigare riksdagsbeslutet om ett golv i vargpopulationen på 170–270 djur har misstolkats av många och lett till en ökad misstro mot rovdjursförvaltningen då vi i dagsläget svävar högt över golvet, men ändå medges inte licensjakt på varg. En GYBS på 170 vargar i Sverige ger en stam i Skandinavien på närmare 270 djur, vilket är nästan tre gånger MVP. Även denna siffra är hög då redan en sådan GYBS med råge överstiger den vetenskapliga siffran 100 vargar för Skandinavien. Art och habitatdirektivets första (av tre) krav för GYBS är att man – genom en sårbarhetsanalys – ska fastställa en livskraftig stam, detta speglas av MVP. Förtroendet för gällande politik urholkas när förvaltningen ständigt ändras. Exempelvis har Sverige en GYBS på 1 400 för björn, i dag har vi upp mot 3 000 björnar. I många områden ställer björnen till stora skador, trots det hålls jakten på en så låg nivå att björnstammen idag uppgår till sin dubbla GYBS. Samtidigt som skyddsjakten på våren är omfattande.

Det faktum att samtliga forskare och den samlade vetenskapen pekar på att Sverige har gemensamma rovdjursstammar med Norge men att vi – utifrån ett förvaltningsperspektiv – ändå behandlar dem som olika nationella stammar, skapar svårigheter. Många av vargreviren korsar riksgränsen, reviren ”delas” då mellan länderna, något som negativt påverkar underlaget för licensjakt i båda länderna. Halva vargar på bägge sidor om gränsen ger ett korrekt tal för Skandinavien men begränsar samtidigt möjligheterna för jakt, då halva vargar reducerar båda ländernas förvaltningsutrymme. Gränsrevir med föryngring räknas med en faktor 10 för att beräkna antalet. Denna faktor är till för att fånga upp även de vargar som inte finns i föryngrande revir, med andra ord delas t o m vargar som inte ens finns i gränsreviren.

Då riksdagen tog beslut om det intervall för GYBS som skulle gälla byggdes detta på MVP. Tyvärr redovisades MVP som enbart gällande Sverige när siffran i själva verket var framräknad för Skandinavien.

För att rovdjurspolitiken ska nå en bred förankring såväl på landsbygden som i gällande direktiv och konventioner, bör den rovdjurspolitik som idag tillämpas utredas. Eventuella felaktigheter i tidigare beslut och/eller nuvarande tillämpning av dessa kan då rättas till. Vidare bör möjligheterna och förutsättningarna för en genomgripande samförvaltning med Norge undersökas. Vargstammen behöver minskas i vissa regioner genom licensjakt.

Jakten på säl behöver utökas. Beståndet av gråsäl är nu uppe i omkring 50 000 djur och växer med 5–7 procent årligen. Totalt finns över 110 000 sälar längs Sveriges kust. De stora sälstammarna hotar fisket, dels genom konkurrens om fångsten, dels genom att tätare sälpopulationer ökar spridningen av sjukdomar till fisk, däribland torsk. Jaktkvoterna måste därför höjas för att pressa ned populationsstorleken. En mycket

viktig del av jakten är att ta tillvara det fällda bytet. Idag är det inte tillåtet att bedriva handel med sälprodukter. Detta förbud bör Sverige snarast söka undantag från, inte minst ur ett etiskt perspektiv. På längre sikt bör regeringen agera för att få tillstånd ett slopat sälhandelsförbud. Jakten på skarv måste intensifieras, inte minst mot bakgrund av att skarven fångar stora mängder ål, som är en starkt hotad fisk i dagsläget. Gässen innebär ett växande problem i takt med klimatförändringen som medför att många kanadagäss stannar i landet under vintern. Även tranornas skador på odlingar har ökat. Reglerna för jakt på säl, skarv, gäss och tranor bör ses över i syfte att utöka jakten på dessa arter så att stammarna kan hållas på en balanserad nivå. Det finns således ett behov av att utöka jakten på fler arter.

Samarbete och förvaltning av den skandinaviska vargstammen

Enligt Bernkonventionen (konvention om skydd av europeiska vilda djur och växter samt deras naturliga livsmiljöer) ska länder med gränsöverskridande populationer samarbeta kring förvaltningen av dessa. I Sverige och Norge finns en gränsöverskridande vargpopulation. Det vore därför naturligt för de båda länderna att samarbeta kring förvaltningen av denna population.

Vargstammen i Skandinavien har med god marginal passerat den biologiska gränsen för långsiktig överlevnad. Tyvärr har politiken inte hängt med denna utveckling i förvaltningen av vargen. Ett grundläggande problem är att vargstammen behandlas som en nationell angelägenhet snarare än som en gemensam skandinavisk vargstam. Forskningsorganisationer som Skandulv och det svensk-norska projektet Grensevilt har påtalat att det finns ett stort behov av att öka samarbetet kring förvaltningen av vargstammen.

Under lång tid har Norge efterlyst ett ökat samarbete kring den skandinaviska vargstammen men den svenska regeringen har inte varit villig att tillmötesgå denna förfrågan. Riksgränsen utgör naturligtvis enbart en öppen yta för vargen. Men länderna låter riksgränsen utgöra en strikt förvaltningsgräns som inte speglar vargens gränsöverskridande rörelsemönster. I realiteten fortsätter man att skilja på svenska respektive norska vargar trots, att djur som bekant, saknar nationalitet. Om vargstammen istället behandlades som en gemensam skandinavisk vargstam skulle det totala antalet vargar också kunna vara väsentligt mindre än idag. Därmed skulle också konfliktnivån avsevärt dämpas och de som är drabbade skulle också få en större acceptans för vargen.

Hejda vildsvinen

De stora vildsvinsstammarna skapar stora problem på många håll. Bönderna får betala det högsta priset då vildsvinen bökar upp åkrar och vallodlingar med stora skador till följd. Vildsvinen står också för ett stort antal viltolyckor i trafiken, omkring 3 000 per år. Därutöver har många villaägare fått sina gräsmattor uppbökade.

Ohämmad stödutfodring betraktas som en av de bidragande faktorerna till vildsvinsstammens ökning. Kristdemokraterna anser att det är värt att studera LRF:s förslag till reglering av klövviltutfodring. En viktig del i förslaget är att reglering av utfodring ska gälla specifikt för klövvilt, däribland vildsvin, som ju orsakar de största skadorna. Det är dock viktigt att kunna fortsätta åtla då över hälften av alla vildsvin som skjuts i Sverige idag skjuts på åtel. För att avleda vildsvin från områden där de inte ska

vara är det också viktigt att fortsätta med avledande åtling. Regeringen, eller den myndighet regeringen bestämmer, ska kunna sätta upp villkor för utfodring av klövvilt. Länsstyrelserna ska utöva tillsyn över att regler för utfodring följs. Enligt förslaget ska Naturvårdsverket meddela föreskrifter om fodermedel, utfodringsmetoder och tillåten mängd foder som får användas. Detta skapar möjligheter att stoppa de avarter som finns idag. Dock får det inte gå ut över vinterutfodring av t.ex. älg och rådjur.

Vildsvinspopulationen måste begränsas genom ökad jakt. Drönare med kameror skulle kunna bli ett effektivt hjälpmedel i jakten. Emellertid är detta idag förbjudet. Vi föreslår att jaktförordningen ändras så att det blir tillåtet att använda drönare vid vildsvinsjakt.

Jakten på vildsvin begränsas av att det är svårt att sälja köttet. Idag krävs att vildsvinskött tas om hand av en vilthanteringsanläggning om det ska kunna säljas. Sådana är för få och de tar en stor del av eventuell förtjänst. Kristdemokraterna anser att jägarna lättare ska kunna sälja vildsvinsköttet. Det finns idag möjligheter för jägare att sälja kött från annat klövvilt direkt till konsumenter eller en lokal butik eller restaurang. Kravet på att vildsvinsköttet ska gå via en vilthanteringsanläggning bör slopas. Det ska alltid vara krav på att köttet ska genomgå trikinestest och att det skall vara tydligt spårbart varifrån viltet kommer. Vi föreslår också att staten ska bekosta avgiften för test av förekomsten av trikiner samt radioaktivitet (som i vissa delar av landet överskrider gränsvärdet).

Vi föreslår också att jägare ska kunna sälja viltkött för ett belopp upp till 45 000 kronor per år skattefritt, motsvarande fribeloppet för uthyrning av privatbostad. Regeringen bör snarast återkomma med förslag om hur detta ska ske på ett enkelt sätt för olika jägare, vare sig de bedriver jakt som hobby eller som näringsverksamhet.

Regeringen har gett Livsmedelsverket i uppdrag att utreda om vildsvinsköttets väg från jägare till konsument kan förenklas, utan att riskera livsmedelssäkerheten. I september 2019 presenterade Livsmedelsverket ett remissförslag¹, som i stora drag går i rätt riktning. Förhoppningsvis kommer regeringen snart att gå vidare med dessa förslag. Emellertid går inte verket tillräckligt långt i alla avseenden. Exempelvis föreslår Livsmedelsverket att en utbildad jägare endast ska få leverera fem vuxna vildsvin per år direkt till konsument. Denna begränsning framstår som överflödigt. Inte heller innebär förslaget ett tydligt incitament för jägare att sälja direkt till konsumenter eftersom de då inte omfattas av den premie som föreslås för den som lämnar in vildsvin till vilthanteringsanläggningar.

Det behövs ytterligare ekonomiska incitament för att öka avskjutningen. Vi föreslår därför att länsstyrelserna, i samråd med viltförvaltningsdelegationerna, ska sätta upp mål för antalet svin som ska skjutas i vart och ett av de hårdast drabbade länen. Siffrorna ska sedan brytas ned på varje jaktlag/viltvårdsområde. De jaktlag som uppfyller sin kvot ska få dela på en summa pengar från staten, som ska fördelas via jägarorganisationerna. Det är lämpligt att denna modell prövas i de fyra-fem mest svindrabbade länen i landet. För att skapa goda förutsättningar för vildsvinsjakt föreslår vi också att det införs ett stöd för utbildning av jägare och jakthundar.

I dagsläget finns möjlighet att söka stöd för att stängsla in hagar till skydd mot rovdjur. Motsvarande stöd för att stängsla odlingar mot klövvilt finns inte. I och med det krisläge som nu råder gällande vildsvinen vore det rimligt att det fanns möjlighet att

¹ Avsättning av svenskt vildsvinskött – remiss dnr 2018/02334 2019-09-24.

söka ett statligt stöd för stängsling av grödor i sådana län där vildsvinstrycket är särskilt hårt. Även inköp av fällor bör kunna få bidrag.

Förenkla reglerna för vapenhantering

Reglerna kring vapenhanteringen behöver förenklas. Hanteringen av vapenlicenser bör flyttas från polisen till en ny myndighet för jakt och viltvård. Vi föreslår också att tidsbegränsningen av vapenlicenser tas bort, den fyller inte någon funktion eftersom automatiska slagningar mot straff- och misstankeregister görs dagligen. Riksdagen har gett ett tillkännagivande² om detta till regeringen och vi förutsätter att detta genomförs. En jägare eller skytt med licens som byter in ett vapen borde kunna köpa ett nytt av samma typ direkt utan att en ny prövning görs. Licenskravet på ljuddämpare bör avskaffas eftersom det idag är en ren formalitet; riksdagen har framfört ett tillkännagivande till regeringen i frågan. Vi föreslår också att begränsningarna på antalet vapen som idag finns ses över; även om detta har riksdagen gjort ett tillkännagivande. En jägare med sju vapen är lika ofarlig som en med fem. Det förekommer inte heller något nämnvärt läckage av lagliga vapen till brottslig verksamhet³.

Reglerna för när licens ska beviljas behöver också förtydligas. Det förekommer exempelvis idag att jägare nekas vapen med ”för bra precision” eller som har ”för hög vikt”. Detta beror på att det finns tolkningsutrymme kring lagens bestämmelser. Därför bör lagen förtydligas så att myndighetens utrymme att neka licens på vaga grunder undanröjs. Detsamma gäller reglerna för förvaring av vapen. Rättssäkerheten i myndighetshanteringen av licenser bör stärkas. När ett vapenlicensmål går till domstol bör rättshjälp kunna ges.

Kristdemokraterna motsätter sig förändringar som innebär att innehav av jaktvapen ska försvåras. Av detta följer att vi inte anser att Sverige ska övertolka EU:s vapendirektiv.

Nej till överimplementering av EU:s vapendirektiv

Regeringen försöker överimplementera EU:s vapendirektiv genom att införa bestämmelser som inte krävs i direktivet. Det är beklagligt att regeringen har denna negativa attityd till Sveriges jägare trots att det inte förekommer något nämnvärt läckage av lagliga vapen till brottslig verksamhet. Kristdemokraterna motsätter sig förändringar som innebär att laglydiga medborgares innehav av jaktvapen ska försvåras. Vapendirektivet är redan som det är i hårdaste laget och riktar fokus mot lagliga vapenägare snarare än mot kriminellas innehav av illegala vapen. Men motivet till att direktivet kom till var att komma åt terrorism och organiserad brottslighet. Dessa använder ytterst sällan jaktvapen. Kristdemokraterna röstade därför emot införandet av vapendirektivet när frågan behandlades i Europaparlamentet.

Erkänn EU:s vapenpass fullt ut

Enligt EU:s vapendirektiv ska ett europeiskt vapenpass på begäran utfärdas av en medlemsstats myndighet till en person som legalt förvärvar och använder skjutvapen. Ett vapenpass medför i sig ingen rätt att föra ett vapen mellan medlemsstater utan

² Riksdagens protokoll 2018/19:108.

³ Se exempelvis E Lakomaa (2013), Handelshögskolan i Stockholm.

fungerar som ett bevis på att den person som anges i passet har rätt att inneha vapnet i sitt hemland. Vid sidan av bestämmelserna om vapenpass finns en möjlighet för medlemsstaterna att kräva nationellt införseltillstånd. Vid implementeringen av vapendirektivet 1996 valde Sverige att behålla kravet på införseltillstånd, bland annat mot bakgrund av att det finns medlemsstater som inte uppnår samma höga skyddsnivå i sin lagstiftning som Sverige vad gäller exempelvis kontroll och tillståndskrav för innehav av skjutvapen. Införseltillstånd krävs dock inte för jägare från Norge, Danmark eller Finland. Handläggningstiderna för att få ett införseltillstånd för sitt jaktvapen är ofta långa och processen är dyr, vilket gör det mycket svårt att planera jakt i Sverige för den som tar med sig eget vapen. Riksdagen beslöt i juni 2019 att tillkänna för regeringen som sin mening att regeringen bör ta initiativ till en översyn av reglerna om europeiskt skjutvapenpass och reglerna om införseltillstånd⁴. Vi förutsätter att detta snarast genomförs.

Bevara mindre jaktaffärer

De senaste 20 åren har hundratals jakthandlare tvingats stänga, ofta till följd av Polismyndighetens krav på att verksamheten måste ha ett visst antal transaktioner per år för att få sälja vapen. Utan möjlighet att sälja vapen och ammunition uteblir också försäljningen av andra varor. Småföretagande inom jakthandel bör i stället uppmuntras eftersom det skapar arbetstillfällen. Att jakt- och vapenhandeln slås ut är något som främst drabbar landsbygden.

Inrätta en jakt- och viltvårdsmyndighet

Ett problem i dagens viltförvaltning är att frågorna hanteras av olika myndigheter, bland annat Naturvårdsverket, länsstyrelserna och polisen. Kristdemokraterna, liksom en majoritet i riksdagen, har föreslagit att en ny myndighet bildas som kan ta ett samlat ansvar för jakt- och viltvårdsfrågorna. Riksdagen har vid upprepade tillfällen gjort tillkännagivanden till regeringen om att en sådan myndighet ska bildas men ingenting har hänt. Kristdemokraterna föreslår återigen att en jakt- och viltvårdsmyndighet bildas. Det är anmärkningsvärt att regeringen trotsat riksdagens beslut i frågan.

Återställ balansen i viltförvaltningsdelegationerna

För några år sedan ändrade den rödgröna regeringen sammansättningen i Viltförvaltningsdelegationerna vid landets länsstyrelser. Därigenom fick miljö- och naturvårdsintresset ett oproportionerligt inflytande i förhållande till jaktintresset. Balansen i viltförvaltningsdelegationernas sammansättning bör återställas.

Viltförvaltningsdelegationerna är en viktig del i en decentraliserad och regionaliserad viltförvaltning. Därmed måste de ha beslutanderätt och tydligt mandat i frågor de har att hantera. Vi ser idag hur ansvarig myndighet, länsstyrelsen, ibland överprövar delegationernas beslut. Detta urholkar deras legitimitet och vilja att jobba.

⁴ Riksdagens protokoll 2018/19:108.

Det bör dessutom ske en översyn av hur viltförvaltningsdelegationerna har fungerat för att vi ska kunna utveckla och förstärka deras roll i den decentraliserade och regionala viltförvaltningen.

Förläng tiden för Jägareförbundets uppdrag

Svenska Jägareförbundet har sedan 1938 utfört det som då kallades det allmänna uppdraget, i dag jakt- och viltvårdsuppdraget. Samma år bildades också Viltvårdsfonden, som förvaltas av Kammarkollegiet. Viltvårdsfonden finansieras genom viltvårdsavgiften, som infördes 1938 och är obligatorisk för alla som jagar i Sverige. För närvarande är viltvårdsavgiften 300 kronor per jaktår. Svenska Jägareförbundet får varje år pengar ur Viltvårdsfonden för sitt arbete med jakt- och viltvårdsuppdraget. I dagsläget tas beslut om utbetalningar från Viltvårdsfonden för ett år i taget, vilket skapar viss kortsiktighet. Det är rimligt att beslut om finansiering av jakt- och viltvårdsuppdraget fattas för tre år i taget. Det blir då lättare att planera verksamheten.

Viltvårdsfonden ska inte finansiera jaktfientliga organisationer

Från Viltvårdsfonden får även vissa organisationer som motarbetar jakt bidrag. Detta bör stoppas. Det är inte rimligt att alla jägare ska tvingas finansiera en verksamhet som motarbetar deras intresse.

Kjell-Arne Ottosson (KD)

Camilla Brodin (KD)

Jakob Forssmed (KD)

Magnus Jacobsson (KD)

Désirée Pethrus (KD)

Sofia Damm (KD)

Hampus Hagman (KD)

Magnus Oscarsson (KD)

Larry Söder (KD)